

[Gillstrup]

kurør Stampes tid over Anders Sandøe Ørsted og Niels Madsens duksedrenge osv. Man kan ikke forstå, at der er nogen, der ikke kan finde ud af, at det virkelig er de mest vidunderlige i denne verden, dem man har i Justitsministeriet og så deres aflæggere i Højesteret, og derfor må man virkelig følge det, man mener de steder.

Og vi kunne da godt afskaffe denne ordning, vi indførte i marts 1848 om at afskaffe dansk kancelli, og vende tilbage til tiden fra dengang, men det er nu altså bare ikke flertallets opfattelse, at vi skal reagere på den måde.

Som forholdene er i øjeblikket, har vi jo ganske klart i straffeprocessen, at den ene part er statsmagten, og efterhånden i flere og flere civile sager af større betydning – og det er jo dem, det drejer sig om her – er det også statsmagten, ikke mindst i kraft af alle de love, der laves i dette Folketing. Så de store sager, der eventuelt skal for Højesteret, er sager mod en eller anden ministerialmyndighed, hvad enten det så er Skatteministeriet, Trafikministeriet eller måske Justitsministeriet selv.

Man har ganske naturligt inden for statsapparatet som en af sine juridiske rådgivere Justitsministeriet, for det er nu engang Justitsministeriets funktion i vidt omfang at være den juridiske rådgiver for de instanser, der er inden for statsmagten.

Derfor finder Fremskridtspartiet, at både i straffesager og de civile sager, som det her først og fremmest drejer sig om, er Justitsministeriet, som forholdene rent faktisk er blevet, af principielle grunde – men i og for sig også af praktiske grunde – uegnet til at være den myndighed, der giver bevillingen.

Man må stadig huske på, at den afgørende betragtning, når vi taler om alle synspunkter i retsspørgsmål, er, at den part, der taber, altså i den situation den part, der ikke får bevillingen, meget gerne skal kunne føle sig tilfreds med behandlingen. Det er i og for sig retsplejens inderste funktion at have så mange tabere som muligt, der siger: Jamen jeg fik en fair behandling, og det kan der ikke rejses nogen indvending imod, selv om jeg så gik hen og tabte min sag.

Derfor anser vi Justitsministeriet for uegnet til at fungere i denne forbindelse. Og af de samme grunde, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, anser vi også domstolene, hvad enten det er Højesteret eller Den Særlige Klageret, for at være uegnede til det her.

Det, det drejer sig om, når man skal finde ud af, hvilke sager der skal prøves for Højesteret, er de sager, der i virkeligheden kan være principiel tvivl i, med andre ord de sager, som frembyder juridisk usikkerhed. Og derfor må man finde nogle, som ligger uden for det almindelige domstolsapparat og uden for det normale administrationsapparat, herunder Justitsministeriet, og som har særlig juridisk kyndighed og indsigt til at træffe afgørelse i de sager.

De nærmeste til at få kompetencen, sådan som det danske samfund i øjeblikket er opbygget, og hvor det er begrænset, hvad der er af juridisk kyndige, uafhængige instanser, vil være en, to eller tre professorer fra vore juridiske fakulteter – eventuelt ombudsmanden, hvis man havde haft tillid til ham, hvad Fremskridtspartiet som bekendt ikke har, men det kunne man tænke sig at der var andre der havde. Men det er sådan nogle steder, man skal finde frem til dem, der skal træffe afgørelsen.

Hr. Fischer har selvfølgelig fuldstændig uret i, at det at få nogle hurtige hjerner til at afgøre disse store sager vil bevirke, at skal vi bruge flere ansatte i det offentlige. Det forudsætter selvfølgelig, at man afskediger alle de mange i Justitsministeriet, der bliver overflødige, sådan så vi får færre mennesker ansat i Justitsministeriet, når Justitsministeriet bliver fritaget for de sager, som vi taler om her.

Så inddrog justitsministeren med hans ministeriums store vægt med mistilliden til Folketinget og tilliden til embedsmandsapparatet, at det er dog nogle forfærdelige nogle i Fremskridtspartiet, de stemmer imod, hvad embedsapparatet siger, hvad enten det er Højesteret, der kommer med en erklæring om tredjeinstanssager, eller det er politi og anklagemyndighed, der kommer med en indstilling vedrørende legemsindgreb el. lign. Men hvis højesteretsdommere eller statsadvokater gerne vil have en eller anden indflydelse på, hvilke beslutninger der tages i dette Folketing, kan de melde sig ind i en partiforening og stille op for et eller andet parti og se, om de kan opnå valg. Så længe højesteretsdommerne og statsadvokaten, eller hvem der er tale om, som ministeren finder er eksperter, som vi andre skal ligge på maven for, ikke har gjort sig den ulejlighed at søge indvalg blandt de 179, må de altså finde sig i, at så er det ikke deres synspunkt, der tages hensyn til, men det er andres.